

Επιλέξτε τη σωστή απάντηση:

1. Ο συγκεκριμένος μαθητής είχε πάντα το θάρρος της γνώμης του κι εξέφραζε αυτά που ένιωθε, χωρίς δισταγμό.

Σε ποιο χρόνο βρίσκεται το ρήμα «εξέφραζε»:

A) αόριστο B) παρατατικό Γ) ενεστώτα Δ) παρακείμενο E) καμία από τις προηγούμενες

2. Σύμφωνα με τα μέτρα που λαμβάνονται για την αντιμετώπιση της πανδημίας στα νοσοκομεία, απαγορεύεται ακόμα και στους γονείς, να μπαίνουν στο δωμάτιο του άρρωστου παιδιού.

Η λέξη «άρρωστου» είναι:

A) επίρρημα B) ουσιαστικό Γ) επίθετο Δ) αντωνυμία E) καμία από τις προηγούμενες

3. Τα δωμάτια των αρρώστων, πρέπει να εξαερίζονται διαρκώς.

Η λέξη «αρρώστων» είναι:

A) ουσιαστικό B) επίθετο Γ) επίρρημα Δ) ουσιαστικοποιημένο επίθετο E) αντωνυμία

4. Εξέλαβε αυτά που της είπε ως επίθεση εναντίον της κι αντέδρασε απότομα, οδηγώντας τη συζήτησή τους σε καβγά.

Σε ποιο χρόνο βρίσκεται το ρήμα «εξέλαβε»;

A) παρατατικό B) ενεστώτα Γ) παρακείμενο Δ) υπερσυντέλικο E) αόριστο

5. Το παράγωγο επίθετο του ρήματος παθαίνω, είναι:

A) πάθος B) παθητικός Γ) πάθημα Δ) απαθής E) καμία από τις προηγούμενες

Συμπληρώστε τις προτάσεις, επιλέγοντας την κατάλληλη λέξη:

6. Μαθητές _____ δεν θα συμμορφώνονται στους κανόνες του σχολείου, θα αποβάλλονται.

A) οι οποίες B) τους οποίους Γ) τα οποία Δ) οι οποίοι E) των οποίων

7. Οι γονείς _____ τα παιδιά νιώθουν αδιαθεσία, θα ενημερώνονται ώστε να έρχονται να τα παραλαμβάνουν από το σχολείο.

A) των οποίων B) οι οποίοι Γ) τους οποίους Δ) τις οποίες E) τα οποία

8. Μια συνώνυμη λέξη του επιθέτου εφήμερος, είναι:

A) παντοτινός B) σημερινός Γ) προσωρινός Δ) διαρκής E) αυριανός

9. Μια αντώνυμη λέξη του επιθέτου γενναίος, είναι:

A) θαρραλέος B) δειλός Γ) ντροπαλός Δ) δυναμικός E) ανδρείος

10. Το παράγωγο ουσιαστικό του ρήματος συμβουλευώ είναι:

A) συμβουλευτικός B) συμβολή Γ) συμβολικός Δ) σύμβολο E) σύμβουλος

11. Το παράγωγο επίθετο του ρήματος φυτεύω είναι:

A) φυτό B) φυτικός Γ) φοίτηση Δ) φυτεμένος E) καμία από τις προηγούμενες

12. Η μέρα μου σήμερα ήταν _____ κουραστική.

A) πολύ B) πολλή Γ) πολλοί Δ) πολλής E) καμία από τις προηγούμενες

13. Από τη γιαγιά του πήρε _____ αγάπη.

A) πολλής B) πολλοί Γ) πολλή Δ) πολύ E) καμία από τις προηγούμενες

14. Ο μαθητής αποβλήθηκε από το σχολείο διότι _____ στο διαγώνισμα.
 Α) διάγραψε Β) διέγραψε Γ) αντίγραψε Δ) αντέγραψε Ε) καμία από τις προηγούμενες
15. Η απάντησή σου είναι λανθασμένη. _____ την και προχώρα!
 Α) Διάγραψε Β) Διέγραψε Γ) Αντίγραψε Δ) Αντέγραψε Ε) καμία από τις προηγούμενες
16. Στο εξωτερικό υπάρχουν τα ολοήμερα σχολεία, στα οποία φοιτούν μαθητές _____ οι γονείς εργάζονται μέχρι αργά.
 Α) τα οποία Β) τους οποίους Γ) τις οποίες Δ) οι οποίοι Ε) των οποίων

Επιλέξτε τη σωστή απάντηση. (Μόνο μία είναι η σωστή απάντηση από τις Α,Β,Γ,Δ,Ε.)

17. Ο παρακείμενος του ρήματος *επιλέγω* είναι:
 Α) επέλεξα Β) επέλεγα Γ) είχα επιλέξει Δ) θα έχω επιλέξει Ε) έχω επιλέξει
18. Ο αόριστος του ρήματος *αποβάλλει* είναι:
 Α) απέβαλε Β) απέβαλλε Γ) είχε αποβάλει Δ) απόβαλε Ε) έχει αποβάλει
19. Ο παρατατικός του ρήματος *είμαστε* είναι:
 Α) θα είμαστε Β) ήμουν Γ) θα είμαι Δ) ήμαστε Ε) καμία από τις προηγούμενες
20. Ο συνοπτικός (στιγμαίος) μέλλοντας του ρήματος *αποβάλλεσθε* είναι:
 Α) θα αποβάλλεσθε Β) θα αποβάλετε Γ) θα αποβάλλετε Δ) θα έχετε αποβληθεί
 Ε) θα αποβληθείτε
21. Αθρ __ ζω , γκρεμ __ ζω , δροσ __ ζω , δαν __ ζω , χτ __ ζω
 Α) ύ, ύ, ί, ή, ύ Β) οί, ί, ί, εί, ί Γ) ί, ύ, ί, ή, ύ Δ) εί, ί, ύ, εί, οί Ε) ύ, ί, ί, ή, οί
22. μεσαί __ νας , καύσ __ νας , άξ __ νας , ηγεμ __ νας , αγ __ νας
 Α) ω, ω, ο, ό, ώ Β) ο, ό, ώ, ώ, ό Γ) ο, ώ, ώ, ώ, ώ Δ) ω, ώ, ό, ό, ό Ε) ο, ό, ό, ώ, ό
23. επικερδ __ ς , πολυμελ __ ς , φαρδ __ ς , πλήρ __ ς , ελαφρ __ ς
 Α) ύ, ή, ή, ή, ή Β) ή, ύ, ή, ή, ύ Γ) ύ, ύ, ή, ή, ή Δ) ή, ή, ύ, η, ύ Ε) ύ, ύ, ή, ή, ύ

Διαβάστε το κείμενο «Ξανθός ιππότης» και απαντήστε τις ερωτήσεις 23-30.

Ένα βράδυ, τον περασμένο Ιανουάριο, μπήκε σ' ένα διανυκτερεύον φαρμακείο και πήρε ένα κουτάκι καθαρτικές παστίλιες. Υπέφερε από επίμονη δυσκοιλιότητα τα τελευταία χρόνια. Ύστερα πήγε να πάρει το λεωφορείο για το σπίτι του.

Είχε μεγάλη ουρά στη στάση. Περίμενε υπομονετικά. Τέλος, μπήκε. Ήτανε όρθιος. Κοντούλης, παχουλός, με κοιλίτσα. Τον περασμένο Νοέμβριο είχε πατήσει τα σαράντα εφτά.

Δίπλα του ένας τον ζούλαγε. Σε λίγο σηκώθηκε μια γυναίκα, κατέβηκε, και κάθισε αυτός. Τότε βρήκε στο κάθισμα το περιοδικό *Ο κόσμος των παιδιών*. Ένα περιοδικό για παιδιά. Πρώτη φορά το 'βλεπε. Δεν είχε δοσοληψίες με περιοδικά για παιδιά.

Έριξε μια ματιά στο πολύχρωμο εξώφυλλο. Παρίστανε έναν καουμπόι να καλπάζει πάνω σ' ένα άσπρο άλογο. Από κάτω έγραφε: «Παρακολουθήστε το καινούργιο μας μυθιστόρημα "Περιπέτεια στο Φαρ Ουέστ", που αρχίζει σ' αυτό το τεύχος.

Έβγαινε κάθε Σάββατο, έγραφε στο εξώφυλλο. Ήτανε το τελευταίο τεύχος, τα φύλλα άκοπα. Δεν ήξερε τι να το κάνει. Δεν είχε παιδιά, δεκατέσσερα χρόνια παντρεμένος, αιτία μια «ανεπάρκεια» της γυναίκας του. Στο υπουργείο, που ήτανε κατώτερος υπάλληλος δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια, οι συνάδελφοί του τον δουλεύανε που δεν είχε καταφέρει να κάνει παιδί.

Κοίταξε γύρω του μην ήτανε κανένα παιδί να του το δώσει. Μα είδε μονάχα μεγάλους. Θα το 'δινε, σκέφτηκε, στο ανιψάκι του, της πρώτης του ξαδέρφης παιδί, ένα αγοράκι έντεκα χρονών, αγρίμι. Μένανε κοντά στο σπίτι τους.

Στο λεωφορείο μύριζε άσχημα.

Φτάνοντας στο σπίτι του, πήγε στο δωματιάκι που το 'χε αποκλειστικά δικό του, δίπλα στην τραπεζαρία. Είχε ένα μικρό γραφείο εκεί, τη βιβλιοθήκη του, δύο εταζέρες (=μικρά έπιπλα που χρησιμοποιούνται για τοποθέτηση μικρών αντικειμένων) με βιβλία. Το φαΐ δεν ήταν ακόμη έτοιμο, η γυναίκα του ήτανε στην κουζίνα, μακαρόνια με κιμά έφτιαχνε. Πήγε στο δωματιάκι ώσπου να γίνει το φαΐ. Το περιοδικό το άφησε σε μια εταζέρα. Άνοιξε την εφημερίδα του. Του πόναγε το αριστερό του πόδι. Είχε ρευματισμούς. Θα έβαζε τη γυναίκα του να τον τρίψει. Όταν ο καιρός ήταν υγρός, όταν ανέβαινε σκάλες, υπέφερε.

Θα είχε περάσει καμιά βδομάδα από τότε. Βράδυ· ύστερ' από το φαΐ, δεν είχε όρεξη για ύπνο. Κλείστηκε στο δωματιάκι κι άνοιξε έναν τόμο της Εγκυκλοπαίδειας. Η γυναίκα του είχε ψήσει καφέ. Ύστερα ξάπλωσε. Διάβασε καμιά δεκαριά λεπτά. Βαρέθηκε. Σηκώθηκε, έκοψε βόλτες στο δωμάτιο, άναψε τσιγάρο. Στο τέλος, είτε να πάει για ύπνο. Τότε πήρε το μάτι του τον *Κόσμο των παιδιών*, που τον είχε ξεχάσει στην εταζέρα. Σκέφτηκε να σκοτώσει λίγο την ώρα του. Ήταν έντεκα παρά είκοσι περίπου όταν το πήρε το περιοδικό. Ήτανε μιάμιση όταν το άφησε.

Το ξεκοκάλισε ολόκληρο. Διάβασε τα δυο μυθιστορήματα: «Περιπέτεια στο Φαρ Ουέστ» και «Δυο χρόνια στη ζούγκλα», που συνεχίζονταν από προηγούμενα τεύχη. Τα διηγήματα. Το παραμύθι για τα μικρότερα παιδιά: «Η νεράιδα του φθινοπώρου». Τη σελίδα «Πνευματικές Ασκήσεις», έλυσε το σταυρόλεξο, έλυσε αινίγματα, βρήκε και τη «Μαγική Εικόνα», που τον παίδεψε κάμποση ώρα, πείσμωνσε και τα κατάφερε στο τέλος· ένα κουνελάκι ήτανε το ζητούμενο που το γύρευε η μητέρα του. Διάβασε και τη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι γράφουν», όπου δημοσιεύονταν λογοτεχνικά κομμάτια των μικρών αναγνωστών. Διάβασε και τη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι μεταξύ τους», όπου τα παιδιά, με διάφορα ψευδώνυμα, αλληλογραφούσαν, πειράζονταν. Τέλος, έβαλε το περιοδικό σ' ένα συρτάρι του γραφείου του και πήγε για ύπνο. Ξάπλωσε δίπλα στη γυναίκα του, που κοιμόταν ανάσκελα με το στόμα μισάνοιχτο.

Είδε ένα όνειρο εκείνη τη νύχτα. Ήτανε καουμπόι και κάλπαζε σε μια κοιλάδα του Φαρ Ουέστ, πάνω στο άσπρο του άλογο. Καλπάζοντας έτσι, γύρισε από τ' άλλο πλευρό κι έπεσε πάνω στη γυναίκα του, δίχως να ξυπνήσει. Ξύπνησε όμως η γυναίκα του, νόμισε στην αρχή πως ο άντρας της είχε επιθυμήσει τρυφερότητες, που τις είχανε κόψει τελευταία. Βλέποντάς τον να κοιμάται, γύρισε στο άλλο πλευρό και ξανακοιμήθηκε.

Κάτι είχε συμβεί μέσα του από κείνη τη νύχτα. Κάτι είχε αλλάξει. Κάθε Σάββατο έπαιρνε τον *Κόσμο των παιδιών*. Την ώρα που τον έπαιρνε, στο κιόσκι, έριχνε κλεφτές ματιές γύρω του. Είχε την αίσθηση πως έκανε κάτι παράνομο. Το ίδιο βράδυ, ύστερ' από το φαΐ, κλεινότανε στο δωματιάκι και διάβαζε το περιοδικό. Δεν είχε πει σε κανέναν τίποτα. Ποιος θα μπορούσε να τον νιώσει!

Τα τεύχη τα κλείδωνε σ' ένα συρτάρι του γραφείου του. Κάτι είχε συμβεί μέσα του. Διαβάζοντας τον *Κόσμο των παιδιών* είχε ξαναβρεί τον κόσμο των παιδιών. Έναν κόσμο που ήταν τόσο αλλιώτικος από τον κόσμο των μεγάλων!

Στο υπουργείο, έπαψε πια να σκύβει το κεφάλι. Άλλοτε, βλέποντας κάτι στραβό, δεν μίλαγε, από φόβο, από συνήθεια να τα δέχεται όλα αδιαμαρτύρητα. Τώρα ήτανε διαφορετικός. Μια μέρα μάλιστα που τον κάλεσε στο γραφείο του μια από τις «προσωπικότητες» του υπουργείου, ένας διευθυντής, και τον επίεσε να κάνει κάτι παράνομο που του πέρναγε από το χέρι, να πρωτοκολλήσει μίαν αίτηση με παλιά ημερομηνία, αυτός όχι μονάχα

αρνήθηκε, χτύπησε και τη γροθιά του στο γραφείο του διευθυντή με τόση δύναμη που χύθηκε ο καφές και λέρωσε κάτι έγγραφα. Ο διευθυντής τα είχε χαμένα. Ποτέ δεν το περίμενε αυτό.

Η γυναίκα του είδε την αλλαγή του. Τον είδε να περιποιείται τον εαυτό του, αγόρασε δυο γραβάτες, συμμορφώθηκε. Ανησύχησε. Υποψιάστηκε πως μια άλλη γυναίκα μπήκε στη ζωή του. Ησύχασε όμως βλέποντάς τον να 'ναι πολύ τρυφερός μαζί της. Συλλογίστηκε πως ο παλιός έρωτάς του γι' αυτήν είχε ξαναφουντώσει. Συν τοις άλλοις, του πέρασε και η δυσκοιλιότητα.

Έστειλε μια μέρα στο περιοδικό ένα πεζοτράγουδο που είχε γράψει. «Φθινοπωρινός ρεμβασμός» το 'λεγε. Το έστειλε για τη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι γράφουν». Χρειάστηκε βέβαια να πάρει ψευδώνυμο. Σκέφτηκε διάφορα, τέλος διάλεξε, «Ξανθός Ιππότης». Ήτανε μελαχρινός, ωστόσο από παιδί ζήλευε τους ξανθούς, ήθελε να ήτανε ξανθός.

Του το δημοσιέψανε το πεζοτράγουδο. Τι χαρά που ένωσε! Του δημοσιέψανε κι άλλο ένα. Ένα τρίτο το απορρίψανε. Του απαντήσανε: «Το θέμα που διάλεξες, μικρέ μας φίλε, ανώτερο από την ηλικία σου. Περίμενε να μεγαλώσεις λιγάκι και ξαναδοκιμάζεις».

Έτσι ήτανε τα πράγματα, όταν, δυόμισι μήνες περίπου ύστερ' από την πρώτη νύχτα που είχε περάσει με τον *Κόσμο των παιδιών*, είδε στο τελευταίο τεύχος, στη σελίδα «Οι μικροί μας φίλοι μεταξύ τους», τα εξής: «Αποφασίσαμε να οργανώσουμε ένα μουσικοφιλολογικό βραδινό. Προσκαλούμε λοιπόν τους παρακάτω, γνωστούς και αγνώστους φίλους μας, να μας χαρίσουνε τη χαρά της παρουσίας τους: Κάρμεν, Μαρία Στούαρτ, Αγγάμπελη, Σιδηρούν Προσωπείον, Μέγαν Ναπολέοντα, Μελαγχολικόν Ιππότην, Ξανθόν Ιππότην...».

Ακολουθούσανε μερικά ψευδώνυμα ακόμα.

Και παρακάτω:

«Τους περιμένουμε, όλους εξάπαντος, την Παρασκευή 2 Απριλίου, ώρα 7 μ. μ., οδός Νίκης 145, γ' όροφος.

Βερενίκη – Βασίλισσα του Σαβά – Μαύρος Πειρατής – Ποσειδών – Δαίμων των Κυμάτων».

Βέβαια, θα στενοχωρούνταν τα παιδιά, σκέφτηκε, που θα έλειπε από τη συντροφιά τους ο «Ξανθός Ιππότης», όμως δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

«Νίκης 145!» φώναξε του σοφέρ. «Όσο μπορείς πιο γρήγορα! Θα 'χεις το διπλό απ' ό, τι γράψει το ρολόι».

Δυο φορές παραλίγο να τρακάρουνε έτσι που τρέχανε. Το μόνο που τον ένοιαζε ήτανε να φτάσει το ταχύτερο εκεί. Είχε αργήσει. Ήταν επτά και είκοσι, και η πρόσκληση ήτανε για τις επτά.

Πώς έφυγε από το υπουργείο! Πώς τα παράτησε όλα, τα έγγραφα, το καλαμάρι, την πένα, τα συρτάρια του γραφείου του ανοιχτά, σύξυλα όλα, και κατέβηκε τη σκάλα, πηδώντας δυο δυο τα σκαλοπάτια! Τον συνάντησε ο προσωπάρχης την ώρα που έφευγε. Κάτι του είπε, πώς έβγαινε έτσι χωρίς άδεια εξόδου, δεν του έδωσε σημασία.

Τον είχε αρπάξει ένα χέρι δυνατό, πολύ δυνατό, μια δύναμη που φούντωσε άξαφνα μέσα του, εκεί που ήτανε στο γραφείο του, Παρασκευή απόγευμα ήτανε και είχανε απογευματινή εργασία 5-8, και τον έκανε να τα παρατήρει όλα σύξυλα. Πλησιάζανε. Έπρεπε να πάρει κάτι. Δεν μπορούσε να πάει με άδεια χέρια. Έπρεπε να πάρει κάτι. Γλυκά, λουλούδια... Ένα ανθοπωλείο ήταν εκεί, δεξιά, στον δρόμο τους. Κατέβηκε από το ταξί, πήρε ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Κόκκινα τριαντάφυλλα.

Φτάσανε. Βαστώντας τα λουλούδια, χτύπησε το κουδούνι. Η καρδιά του χτύπαγε πολύ γρήγορα και πολύ δυνατά. Ψηλά, στο τρίτο πάτωμα, φωτισμένα παράθυρα. Ακουγότανε ακορντεόν να παίζει. Η πόρτα άνοιξε. Μπήκε. Μια ξύλινη στριφτή σκάλα. Ανέβηκε γρήγορα, οι ρευματισμοί του είχανε πάει περίπατο. Στο κεφαλόσκαλο, δυο αγόρια, ένα κορίτσι. Γύρω στα δεκατέσσερα, δεκαπέντε χρόνια. Στάθηκε στο προτελευταίο σκαλοπάτι.

«Ο "Ξανθός Ιππότης"», είπε.

Το είπε έτσι όπως θα 'λεγε τ' όνομά του για να συστηθεί.

«Δε θα 'ρθει;» ρώτησε το ένα αγόρι, το ψηλότερο. «Τι; Δε θα 'ρθει;» ρώτησε τ' άλλο.

«Είναι άρρωστος;» ρώτησε ξανά το πρώτο.

«Τι κρίμα!» είπε το κορίτσι. «Ήθελα πολύ να τον γνωρίσω».

Αυτός κοίταξε και τα τρία παιδιά, αμίλητος. Δεν μπορούσε να πει λέξη.

Άξαφνα, με μιαν απότομη κίνηση, έβαλε τα λουλούδια, τα κόκκινα τριαντάφυλλα, στα χέρια του κοριτσιού, έκανε στροφή, κατέβηκε τη σκάλα γρήγορα γρήγορα, βγήκε έξω, από ψηλά, στο τρίτο πάτωμα, ακουγότανε το ακορντεόν να παίζει ένα χαρούμενο σκοπό, τράβηξε μες στη σκοτεινή νύχτα, τα χέρια του ήτανε άδεια τώρα, το στήθος του άδειο τώρα.

Από τη συλλογή διηγημάτων, «Ζητείται Ελπίς», Σελ. 7-14
Εκδόσεις Ψυχογιός, Αθήνα 2013

23. Ο ήρωας του κειμένου βρήκε το περιοδικό *Ο κόσμος των παιδιών*:

- A) σ' ένα ταξί
- B) στο κάθισμα του λεωφορείου
- Γ) στο γραφείο του στη δουλειά, όπου το ξέχασε κάποιος πελάτης
- Δ) στη στάση ενός λεωφορείου
- Ε) στο σπίτι του, ξεχασμένο από τα ανίψια του

24. Πριν την ανακάλυψη του περιοδικού, ο ήρωας:

- A) είχε μια ευτυχισμένη ζωή, γεμάτη όμορφες στιγμές
- B) είχε μια περιπετειώδη ζωή
- Γ) είχε μια δύσκολη ζωή, γεμάτη ταλαιπωρίες
- Δ) είχε μια ενδιαφέρουσα ζωή, έκανε πράγματα που του άρεσαν και αξιοποιούσε δημιουργικά τον χρόνο του
- Ε) είχε βαρεθεί από τη μονοτονία της ρουτίνας κι είχε συμβιβαστεί με μια ανούσια καθημερινή ζωή

25. Τι όνειρο είδε ο ήρωας το βράδυ που διάβασε το περιοδικό για πρώτη φορά;

- A) ήτανε καουμπούι και κάλπαζε σε μια κοιλάδα του Φαρ-Ουέστ, πάνω στο άσπρο του άλογο
- B) ήτανε αναβάτης σε άλογο, στον Ιππόδρομο της Κωνσταντινούπολης
- Γ) πήγαινε να αγοράσει ένα πανέμορφο άσπρο άλογο
- Δ) είχε ένα άσπρο άλογο, που το φρόντιζε και το αγαπούσε
- Ε) ότι μπορούσε να πετάξει, καθισμένος πάνω σε ένα άσπρο άλογο

26. Αφότου ο ήρωας διάβασε για πρώτη φορά το περιοδικό:

- A) θεώρησε ότι είναι κατάλληλο μόνο για παιδιά και δεν ξανασχολήθηκε
- B) το αγόραζε κάποτε, αραιά και πού, για να διαβάζει κάποιες μόνιμες στήλες
- Γ) το αγόραζε κάθε Σάββατο, συμμετείχε σε όλες τις δραστηριότητες (αλληλογραφία, συζητήσεις μέσω περιοδικού, δημοσιεύσεις κ. ά.), πάντα με το ψευδώνυμό του, αλλά και με ψεύτικη ηλικία
- Δ) το αγόραζε μερικές φορές και μετά το έδινε σε κάτι ανίψια του για να το διαβάσουν
- Ε) το βρήκε ενδιαφέρον, αλλά δεν το αγόρασε ξανά γιατί θεωρούσε πως το συγκεκριμένο τεύχος περιλάμβανε όλα όσα τον ενδιέφεραν

27. Πώς ένιωθε ο ήρωας όταν αγόραζε το περιοδικό;

- A) χαιρόταν πάρα πολύ που θα διάβαζε τις καινούργιες δημοσιεύσεις
- B) ανυπομονούσε να φτάσει στο σπίτι του για να το «ξεκοκαλίσει»
- Γ) ντρεπόταν επειδή αγόραζε ένα παιδικό περιοδικό, που δεν ταίριαζε με την ηλικία του
- Δ) Είχε την αίσθηση ότι έκανε κάτι παράνομο
- Ε) ένιωθε περηφάνια, που, παρά την ηλικία του, μπορούσε ακόμα να νιώθει σαν παιδί και να διαβάζει ένα παιδικό περιοδικό

28. Μετά την ανακάλυψη του περιοδικού:

- A) ο ήρωας ανανεώνεται. Επιμελείται και πάλι τον εαυτό του, γίνεται πιο δυναμικός στην εργασία του, βρίσκει ξανά τον κόσμο των παιδιών
- B) ο ήρωας νιώθει άσχημα, διότι αντιλαμβάνεται ότι έχασε ένα μεγάλο μέρος της παιδικότητάς του
- Γ) ο ήρωας επιθυμεί έντονα να αποκτήσει ένα δικό του παιδί
- Δ) ο ήρωας αλλάζει. Γίνεται απότομος κι ευέξαπτος και ξεσπά σε όποιον εμφανίζεται μπροστά του
- Ε) ο ήρωας γίνεται πιο ευαίσθητος, γεμάτος καλοσύνη και δεν αρνιέται τίποτα σε κανέναν

29. Κάποια μέρα τα παιδιά που ήταν μέλη του περιοδικού, οργάνωσαν μια συνάντηση, στην οποία προσκάλεσαν και τον ήρωα. Αυτός:

- A) αποφασίζει εξ αρχής να πάει κι είναι πολύ ενθουσιασμένος για τη συνάντηση
- B) αποφασίζει να μην πάει γιατί φοβάται για την αντίδραση των παιδιών, που θα καταλάβουν πως ο ήρωας δεν έχει την ίδια ηλικία μαζί τους
- Γ) αρχικά αποφάσισε να μην πάει, στη συνέχεια όμως υπέκυψε στην επιθυμία του να γνωρίσει τα παιδιά
- Δ) αρχικά αποφάσισε να πάει, στη συνέχεια όμως μετάνιωσε διότι δεν επιθυμούσε να αποκαλυφθεί η ηλικία του
- Ε) Έγινε μια πάλη μέσα του για το αν θα πήγαινε ή όχι στην εκδήλωση, τελικά όμως αποφάσισε να μην πάει γιατί δεν θα ταίριαζε με το περιβάλλον των παιδιών

30. Πώς τελειώνει το διήγημα;

- A) Τα παιδιά αρχικά δεν αναγνωρίζουν τον ήρωα, όταν όμως τους εξηγεί ποιος είναι, χαίρονται και τον αποδέχονται στη συντροφιά τους
- B) Τα παιδιά θυμώνουν πάρα πολύ όταν αντιλαμβάνονται πως ο «Ξανθός Ιππότης» δεν είναι ένα παιδί, αλλά ένας μεγάλος, που τόσο καιρό υποδυόταν το παιδί
- Γ) Ο ήρωας φτάνει στον χώρο της συνάντησης κι αφού εξηγεί στα παιδιά ποιος είναι, βλέπει στα μάτια τους την απογοήτευση. Έτσι, αφήνει την ανθοδέσμη και φεύγει τρέχοντας
- Δ) Ο ήρωας μπαίνει στο ταξί με μian ανθοδέσμη στο χέρι και κατευθύνεται προς τον χώρο συνάντησης, την τελευταία στιγμή όμως, λίγο πριν φτάσει, μετανιώνει κι επιστρέφει στο σπίτι του
- Ε) Ο ήρωας πήγε στη συνάντηση που οργάνωσαν τα παιδιά με ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι. Αφού παρουσιάστηκε, συνειδητοποίησε πως τα παιδιά δεν τον αναγνώρισαν. Έδωσε την ανθοδέσμη που κρατούσε σε ένα κοριτσάκι κι έφυγε από εκεί, νιώθοντας πιο άδειος από ποτέ